

Hồi 12

Đại Bảo Tháp

AA

ệnh vận là thứ gì?

Mệnh vận không phải là sợi dây ma quái sao, không phải có lúc cũng giống như một con rắn độc quấn chặt lấy một người, làm cho y, bao nhiêu là hùng tâm, bao nhiêu là tráng chí, cũng chẳng thi thố ra được tý gì sao?

Có lúc nó cũng biết bay thành linh ra, chộp lấy cái thứ trân quý nhất trong đời mình, cũng như Đinh Hỷ đoạt cây cờ Khai Hoa Ngũ Khuyến vậy. Có lúc nó cũng kéo hai người vốn không quan hệ gì với nhau, chặt cứng một chỗ lại với nhau, làm cho họ bứt không muốn ra, giựt không muốn thoát.

x X x

Cái nhà cao nhất của tiểu trấn này là Vạn Thọ lâu.

Đinh Hỷ đang nằm soãi trên mái ngói của Vạn Thọ lâu.

Y nằm yên lặng ở đó, yên lặng nhìn sao trời lấp lánh trên cao.

Y không động đậy.

Mệnh vận như một sợi dây đã bó chặt vào người y, y không thể nào động đậy.

Trong lòng y cũng có sợi dây, đang thắt ngàn ngàn vạn vạn cái nút chặt cứng.

Cái nút nào mở ra được?

Chỉ có cái nút nào mình thắt lại, mình mở mới ra.

Cái nút trong lòng y, không phải chính y đã thắt.

Những ngày thơ ấu như ác mộng, thân thể thể lương, phần đấu gian truân, tranh giành khổ sở, dĩ vãng không thể san sẻ được với người khác.

Mỗi một câu chuyện, là một cái nút thắt.

Huống gì còn có cái tịch mịch không bao giờ ngơi nghỉ.

Cái tịch mịch vô cùng kinh sợ.

Tịch mịch có nghĩa là, không phải chỉ có cô độc, lúc này thấy Đặng Định Hầu và Vương đại tiểu thư tựa người vào nhau trong bóng tối, rồi lại mỉm cười bước ra, cái cảm giác tịch mịch đó lại càng sâu thăm thẳm.

Y bỗng có cảm giác đã bị bỏ rơi, một trong những thứ cảm giác của tịch mịch, cái thứ cảm giác khó mà chịu đựng nhất.

Chẳng qua, đó là tự y đi tìm nó, y từ chối người ta, người ta mới lãng quên y.

Vì vậy y không hề trách móc, y đang cầu chúc, cầu chúc cho bạn bè của y vĩnh viễn được hòa hảo.

Y cầu chúc rất thành khẩn, và cũng rất đau khổ.

... Nếu ai biết được nỗi thống khổ của y sâu thẳm chừng nào, sẽ biết được, "hiểu lầm" là chuyện đáng sợ biết bao nhiêu.

Gió từ bên mé núi thổi qua, đem lại tiếng mõ canh.

Đã canh ba rồi.

Y bỗng nhảy bật dậy, lấy hết tốc độ chạy về hướng ngọn núi xa xa.

Ngọn núi xa xa đen ngòm, gò núi màu xanh xanh đã bị bóng tối vô biên bao trùm lấy.

x X x

Màn đêm không bao giờ là mãi mãi cả.

Gò núi màu xanh xanh lại tắm dưới ánh nắng ban mai, ánh mặt trời sáng lạn.

Ánh mặt trời sáng lạn chiếu vào song cửa, cái quán bánh bao cũ kỹ rách nát ấy cũng bùng lên sinh khí.

Vương đại tiểu thư đang ngồi ăn sáng, lấy bánh bao chấm với nước gà.

Bánh bao mới ra lò, nóng phồng cả tay, nước mỡ gà thì lạnh lẽo, ăn chung với nhau lại có một mùi vị thật đặc biệt.

Bánh bao còn lớn hơn cả nắm tay của Đặng Định Hầu, cô đã ăn mất hai cái.

Tuy hai hôm nay cô không được ngủ ngon giấc, nhưng mặt trời vừa lên, núp trong phòng tắm một trận nước lạnh xong, là tinh thần của cô bỗng phấn chấn trở lên, ăn uống rất ngon lành.

Cô rớt cuộc vẫn còn quá trẻ.

Đặng Định Hầu thì sai bét, lão Sơn Đông càng thậm tệ, lão còn chưa tỉnh rượu, lại không được ngủ yên, đang lau nhà một mình:

- Khách sạn ở đó không chịu vào ngủ, lại đòi đi ngủ trên bàn đồ nát của ta, mấy người trẻ tuổi các ngươi, ta thật không biết các ngươi mắc phải cái tật gì.

Vương đại tiểu thư nhoẽn miệng cười tươi nói:

- Không phải tôi có tật, ông ta đấy.

Lão Sơn Đông hỏi:

- Là y?

Vương đại tiểu thư nói:

- Ông ta sợ tôi, bởi vì tôi không phải...

Cô còn chưa nói hết, đã đỏ mặt lên.

Lão Sơn Đông tíu mắt lại cười nói:

- Bởi vì cô không phải là tình nhân của y, cô là của Đinh Hỷ.

Vương đại tiểu thư không hề phủ nhận.

Không phủ nhận thường thường có nghĩa là thừa nhận.

Lão Sơn Đông cười lớn, nói:

- Cái tên tiểu tử Đinh Hỷ này, quả thật có bản lĩnh, có mắt đầy chứ.

Lão đứng dậy đi lấy rượu:

- Đây là tin vui, chúng ta phải uống hai ly chúc mừng.

Người thích uống rượu, lúc nào cũng ráng tìm cho ra lý do để uống vài ly.

Đặng Định Hầu cũng bật cười.

Lão Sơn Đông đã tìm được ra ly lớn, đổ rượu vào ba ly, đổ đầy tràn.

Đặng Định Hầu nói:

- Chúng ta uống ít ít đi một chút được không?

Lão Sơn Đông liếc mắt nhìn y, nói:

- Ngươi muốn uống giấm sao?

Đặng Định Hầu cười khỏ nói:

- Dù tôi có muốn uống giấm, cũng uống không, chẳng ăn nhằm gì.

Lão Sơn Đông nói:

- Vậy thì người mau mau uống thôi.

Đặng Định Hầu nói:

- Nhưng hôm nay...

Lão Sơn Đông nói:

- Người yên tâm, Hồ Lão Ngũ tới tới mới lại, bởi vì Tôn đại ca của y nhất định phải chờ tới tôi mới chịu ăn gà nướng, không những vậy, còn phải ăn cho nóng hổi.

Đặng Định Hầu thở ra nói:

- Muốn chúng ta ngồi đây chờ nguyên ngày, quả thật là chịu không muốn nổi.

Lão Sơn Đông nói:

- Người cũng yên tâm chuyện đó, ta không để các người chờ không đâu, rượu của ta còn đủ cho các người hai người tám no nê trong đó.

Lão ta lại nâng cái chén lên.

Vương đại tiểu thư bỗng nói:

- Hiện tại chúng ta uống rượu chúc mừng còn hơi sớm đấy.

Lão Sơn Đông chau mày hỏi:

- Tại sao?

Vương đại tiểu thư thở ra nói:

- Bởi vì... bởi vì tuy tôi thích y, nhưng...

Lão Sơn Đông nói:

- Nhưng tên tiểu tử ấy đối với cô thì làm mặt lạnh lùng, có lúc còn muốn chọc cô giận lên phải không?

Vương đại tiểu thư cắn môi nói:

- Đúng là vậy đó.

Lão Sơn Đông cười lớn nói:

- Cái đó cô không hiểu rồi, bởi y thích cô, mới làm ra vẻ như vậy. Ta đã nói, tên tiểu tử ấy là quái vật.

Vương đại tiểu thư sáng mắt lên, lập tức đưa hai bàn tay ra cầm lấy ly rượu tính ực một hơi.

Đặng Định Hầu không hề cản trở.

Y biết Vương đại tiểu thư muốn uống rượu, chẳng ai cản trở gì cô được.

Chính ngay lúc đó, bỗng có một tiếng "cóc" vang lên.

Cửa quán còn chưa mở, trên cửa còn dán miếng giấy đỏ:

- Chủ quán có bệnh, nghỉ việc ba ngày.

Có điều tiếng "cóc" vang lên xong, tiếp theo đó bình một tiếng, một người xô cửa ầm xuống, loạng choạng bước vào, làm đổ một cái bàn, cái bàn lại làm đổ ly rượu trên tay Vương đại tiểu thư.

Vậy mà Vương đại tiểu thư còn chưa nổi giận lên, bởi vì, người này chính là Hồ Lão Ngũ.

Lão Sơn Đông chau mày nói:

- Không lẽ người đã uống say rồi sao?

Hồ Lão Ngũ vịn tay vào bàn, khòm lưng thở hổn hển không ngớt, y không có vẻ gì là người say rượu.

Lão Sơn Đông lại hỏi:

- Có phải Tôn Nghị nóng lòng muốn ăn gà nướng không?

Hồ Lão Ngũ lắc lắc đầu, bỗng loạng choạng xông ra ngoài.

Vương đại tiểu thư nhìn nhìn Đặng Định Hầu, Đặng Định Hầu nhìn nhìn lão Sơn Đông:

- Chuyện gì vậy?

Lão Sơn Đông cười khở nói:

- Trời biết đó là chuyện gì, y vốn là một tên quái vật, hiện tại...

Lão không nói tiếp.

Lão bỗng thấy trên bàn có thêm một mảnh giấy vò lại nho nhỏ. Đặng Định Hầu dĩ nhiên cũng thấy.

Hồ Lão Ngũ lúc nãy đã vịn vào cái bàn đó.

Y lại đây, nhất định là vì muốn giao miếng giấy đó.

Tôn Nghị không hề muốn xuống núi mua gà nướng, nhưng y phải xuống núi giao mảnh giấy cho được, vì vậy chỉ còn nước len lén hỏi hủ xuống núi.

Y đã là người tàn phế, con đường lại không phải dễ đi, thật không khác gì liều mạng.

Đặng Định Hầu thở ra, nói:

- Quả thật không hổ là Phan Mệnh Hồ Lão Ngũ, vì bạn bè, y chịu làm chuyện liều mạng như vậy.

Vương đại tiểu thư nói:

- Y đã liều mạng như vậy, mảnh giấy này nhất định phải có tin gì quan trọng lắm.

Bàn tay của ba người đồng thời đưa lại nắm mảnh giấy, nhưng bàn tay nhanh nhất vẫn là của Đặng Định Hầu.

Mở mảnh giấy ra, trên đó đề vắn vắn bảy chữ:

- Tôi nay giờ Tý, Đại Bảo Tháp.

Giấy rất thô, chữ viết nguệch ngoạc.

Vương đại tiểu thư hỏi:

- Thế này nghĩa là gì?

Đặng Định Hầu nói:

- Thế này nghĩa là, tôi nay giờ Tý, muốn chúng ta lại Đại Bảo Tháp.

Vương đại tiểu thư hỏi:

- Bởi vì nơi đó nhất định sẽ có chuyện gì quan trọng xảy ra?

Đặng Định Hầu nói:

- Chuyện này không chừng liên quan đến vụ bí mật.

Vương đại tiểu thư hỏi:

- Đại Bảo Tháp là tên của một nơi?

Lão Sơn Đông nói:

- Ở phía sau miếu Sơn thần.

Vương đại tiểu thư hỏi:

- Miếu Sơn thần ở đâu?

Lão Sơn Đông nói:

- Ở trước mặt Đại Bảo Tháp.

Vương đại tiểu thư hỏi:

- Ông nói cho rõ thêm tý nữa được không?

Lão Sơn Đông nói:

- Không thể.

Vương đại tiểu thư hỏi:

- Tại sao?

Lão Sơn Đông uống một hơi hết ly rượu, rồi mới thở ra một hơi nói:

- Bởi vì nơi đó là một chỗ không tới được.

Nét mặt của lão bỗng biến thành rất nghiêm trọng, lão chậm chậm nói tiếp:

- Nghe nói những người đến đó, chưa một ai còn sống trở về.

Vương đại tiểu thư bật cười, cười rất gượng gạo, cô hỏi:

- Nơi đó không lẽ có quỷ sao?

Lão Sơn Đông nói:

- Không biết.

Vương đại tiểu thư hỏi:

- Ông chưa lại bao giờ sao?

Lão Sơn Đông nói:

- Bởi vì tôi chưa lại, vì vậy bây giờ còn sống nhăn đây.

Lão nói rất thật thà, không có vẻ gì là đang đùa giỡn.

Vương đại tiểu thư nhìn nhìn Đặng Định Hầu.

Đặng Định Hầu trầm ngâm một hồi nói:

- Xem kiểu này, chính Đại Bảo Tháp bản thân nó đã có nhiều bí mật rồi, vì vậy...

Vương đại tiểu thư nói:

- Vì vậy chúng ta lại càng không thể không lại đó.

Đặng Định Hầu cũng bật cười, cười rất gượng gạo, y suy nghĩ còn nhiều hơn Vương đại tiểu thư.

... Không chừng chuyện này vốn là một cái bẫy, muốn dụ bọn họ tự đâm đầu vào lưới.

Nhưng bọn họ không thể nào không lại.

Đặng Định Hầu nói:

- Nếu đã có một nơi Đại Bảo Tháp như vậy, thế nào chúng ta cũng sẽ tìm ra thôi.

Vương đại tiểu thư nhảy dậy nói:

- Chúng ta đi ngay bây giờ thôi.

Đặng Định Hầu nói:

- Bây giờ còn chưa đi được.

Vương đại tiểu thư không hiểu hỏi:

- Tại sao?

Đặng Định Hầu nói:

- Chúng ta đi bây giờ, nếu bị người trong Ngạ Hồ Cương bắt gặp, không phải là đả thảo kinh xà sao?

Lão Sơn Đông lập tức nói:

- Nói có lý lắm.

Vương đại tiểu thư hỏi:

- Không lẽ mình ngồi không đây đợi cho tới tối sao?

Lão Sơn Đông cười nói:

- Ta không để cho các người ngồi không đâu.

Trời đã tối.

Vết thương trên cánh tay của Đặng Định Hầu đã được băng bó kỹ càng lại, y đang lẳng lặng dùng một miếng khăn lau lau một cái túi đựng đầy Thiết Liên tử.

Y chùi rất chậm, rất kỹ càng, mỗi viên Thiết Liên tử, đều được y chùi bóng lộn lên.

Vũ khí y nhờ vào đó nổi danh là hai nắm tay của y, trong giang hồ, cơ hồ không ai biết y còn sử dụng ám khí.

Cái túi Thiết Liên tử này, quả thật y đã lâu lắm chưa đựng tới.

Có lần viên Thiết Liên Tử y ném ra, không những không trúng người bị ném, mà còn bị dội lại từ thanh đao của y, làm ngộ thương một người bạn đang đứng bên cạnh.

Từ lần đó trở đi, y không muốn dùng đến ám khí nữa.

Có điều bây giờ, y không thể không sử dụng nó.

... Tại sao một người cứ bị hoàn cảnh bức bách, phải làm những chuyện mà y không muốn làm?

Đặng Định Hầu thở ra, bỏ viên Thiết Liên tử cuối cùng vào trong túi, thả nó vào bên hông.

Vương đại tiểu thư này giờ đang lẳng lặng nhìn y, bấy giờ mới hỏi:

- Bấy giờ mình đã đi chưa?

Đặng Định Hầu gật gật đầu, y lại uống thêm tý rượu.

Rượu tuy làm cho người ta phản ứng chậm lại, phán đoán sai lầm, nhưng cũng làm tăng thêm dũng khí.

Những chuyện trên đời này, vốn đều là thế, có mặt tốt, nhất định phải có mặt xấu.

Nếu mình thường thường nhắm hướng tốt mà nghĩ tới, cuộc sống mới có mùi dễ chịu ra.

Vương đại tiểu thư cũng uống tý rượu, cô đứng dậy, nhìn lão Sơn Đông cười một cái, nói:

- Cám ơn ông cho uống rượu nhé, cám ơn ông luôn bánh bao và gà nướng.

Lão Sơn Đông ngẩng đầu lên, trừng mắt nhìn cô, nhìn một hồi thật lâu, bỗng nói:

- Cô quyết tâm đi sao?

Vương đại tiểu thư nói:

- Tôi không đi không được.

Lão Sơn Đông nói:

- Dù biết đi là không về được, cô cũng không đi không được sao?

Vương đại tiểu thư cười lên một tiếng, nói:

- Trở về được hay không cũng không quan trọng lắm, quan trọng ấy là, chúng ta có đi được không, có nên đi không.

Lão Sơn Đông thở ra một hơi thật dài nói:

- Nói hay lắm, quá hay.

Lão ta quay đầu lại, nhìn chăm chú vào Đặng Định Hầu hỏi:

- Xem kiểu này, người cũng không đi không được phải không?

Đặng Định Hầu cười cười.

Lão Sơn Đông nói:

- Chỉ cần người cảm thấy phải đi làm chuyện đó, người sẽ không đi không được sao?

Đặng Định Hầu lại cười cười, y nói:

- Thật ra, tôi cũng chẳng muốn đi, bởi vì tôi sợ chết, sợ quá chừng luôn, có điều nếu như không đi, sau này ngày tháng trôi qua nhất định còn đáng sợ hơn nhiều.

Lão Sơn Đông nói:

- Được, nói được lắm.
Lão bỗng đứng dậy, nói:
- Chúng ta đi thôi.
Đặng Định Hầu ngăn người ra hỏi:
- Chúng ta?
Lão Sơn Đông cũng cười lên một tiếng, nói:
- Nếu ta không dẫn đường, làm sao các người đi được?
Vương đại tiểu thư hỏi:
- Không lẽ ông không chỉ đường cho chúng tôi, để chúng tôi đi một mình được sao?
Lão Sơn Đông nói:
- Không được.
Vương đại tiểu thư hỏi:
- Tại sao không được?
Lão Sơn Đông nói:
- Bởi vì ta muốn đi.
Vương đại tiểu thư nói:
- Lúc này chính ông đã nói, đi là khó mà về được lắm.
Lão Sơn Đông nói:
- Ta nói rồi các người vẫn cứ đi, các người đi được, tại sao ta không đi được?
Vương đại tiểu thư nói:
- Chúng tôi đi là có lý do mà.
Lão Sơn Đông nói:
- Ta cũng có lý do, ta đi xem nhiệt náo.
Vương đại tiểu thư cười khở nói:
- Lý do đó không đầy đủ.
Lão Sơn Đông nói:
- Đối với ta, lại quá đầy đủ.
Lão mỉm cười, lại nói tiếp:
- Các người còn trẻ, một người thì đang độ thiếu niên, tiền trình vô hạn, một người thì đang thời đắc ý nhất, không những nổi danh thiên hạ, mà còn có tiền có thế, còn ta? Ta có gì đâu?
Vương đại tiểu thư nói:
- Ông... Ông...
Lão Sơn Đông không đợi cô nói tiếp, đã giành nói:
- Ta đã là một lão già, một nửa thân đã xuống đất, ta chẳng có vợ có con, cũng chẳng có điền địa tài sản, mỗi tối ngồi uống rượu dờ sống dờ chết, sống cũng không khác gì chết bao nhiêu. Các người vì bạn bè liêu mạng, vì giang hồ đạo nghĩa mà làm, tại sao ta lại làm không được?
Lão càng nói càng kích động, cổ họng muốn khàn luôn.
Lão Sơn Đông lại nói tiếp:
- Dù các người không xem ta là bạn bè, nhưng ta thích các người, ta thích Tiểu Mã, thích Đinh Hỷ, vì vậy ta không đi không được.
Vương đại tiểu thư nhìn nhìn Đặng Định Hầu.
Đặng Định Hầu lại uống thêm miếng rượu, nói:

- Chúng ta đi thôi.
Vương đại tiểu thư hỏi:
- Chúng ta?
Đặng Định Hầu nói:
- Chúng ta có nghĩa là, ba người chúng ta.

Gió từ núi xa thổi lại, núi ở xa lại bị bóng đêm che trùm mát.
Bọn họ ba người đi ra, lão Sơn Đông uốn ngực, đi trước nhất.
Lão đi ra rồi, chẳng thèm quay đầu lại.

- Vương đại tiểu thư hỏi:
- Ông không khóa cửa lại sao?
Lão Sơn Đông cười lớn nói:
- Các người chẳng sợ chết, ta còn lo gì đến cái quán bánh bao đó?

x X x

Gò núi xa xa trong bóng tối trông lại càng xa hơn, nhưng bọn họ cuối cùng vẫn lại đó, dưới chân núi, tiếng gió rít đã biến thành đê trầm, làm như gió cũng biết than thở.

- Vì ai mà than thở?
Có phải vì sự tàn bạo và ngu muội của con người không?
Người và người vớ nhau, tại sao lại cứ lừa gạt nhau, hãm hại nhau, giết chóc nhau?
Ánh đèn từ tiểu trấn lấp lánh, xem ra còn xa hơn từ tiểu trấn nhìn lại hòn núi lúc nãy.
Thậm chí còn xa hơn cả vì sao trên trời.

Dưới ánh sao âm đạm, có thể thấy tháp thoáng một cái miếu nhỏ.

Đặng Định Hầu hạ giọng, hỏi:

- Đây là miếu Sơn thần?

Lão Sơn Đông nói:

- Ừ.

Đặng Định Hầu nói:

- Đại Bảo Tháp ở phía sau miếu sơn thần?

Lão Sơn Đông nói:

- Ừ.

Vương đại tiểu thư giành hỏi:

- Nhưng sao chúng ta chẳng thấy Đại Bảo Tháp ở đâu vậy?

Lão Sơn Đông nói:

- Không chừng đó là vì con mắt của cô nhìn không rõ lắm.

Vương đại tiểu thư nói:

- Mắt ông sáng, chắc ông nhìn thấy?

Lão Sơn Đông nói:

- Ừ.

Vương đại tiểu thư lại hỏi:

- Ở đâu?

Lão Sơn Đông tùy tùy tiện tiện chỉ về phía trước mặt.

Lão chỉ vào một cái bóng mờ mờ ở phía trước, hơi cao hơn miếu Sơn thần một chút, từ phía dưới nhìn qua, chỉ lẩy nhô lên khỏi miếu Sơn thần một tý xíu mái ngói, bằng bằng, phẳng phẳng, xem ra chẳng giống gì là một tòa bảo tháp cao lớn cho lắm, nhưng lại có vẻ giống một cái đài hơn.

Có thể gọi cái bóng mờ mờ đó là gì cũng được, nhưng chắc chắn không phải là một tòa bảo tháp.

Vương đại tiểu thư hỏi:

- Ông nói đây là Đại bảo tháp đấy sao?

Lão Sơn Đông nói:

- Ừ.

Vương đại tiểu thư nói:

- Tôi đã thấy nhiều tòa bảo tháp, lớn có nhỏ có, nhưng tòa bảo tháp như thế này...

Lão Sơn Đông bồng ngất lời cô:

- Ta không hề nói đây là tòa bảo tháp.

Vương đại tiểu thư nói:

- Ông không nói vậy sao?

Lão Sơn Đông nói:

- Đây có phải là tòa bảo tháp đâu.

Lão Sơn Đông nói chuyện xem ra đã biến thành điên đảo trá trở, ngay cả Đặng Định Hầu cũng nhin không nổi phải hỏi:

- Rốt cuộc đây là cái gì?

Lão Sơn Đông nói:

- Là một nửa tòa bảo tháp.

Đặng Định Hầu ngó mặt ra, hỏi:

- Sao? Bảo tháp cũng có một nửa tòa nữa sao?

Lão Sơn Đông nói:

- Gà nướng cũng có nửa con, bảo tháp tại sao không thể có nửa tòa?

Vương đại tiểu thư lại giành nói:

- Gà nướng bánh bao đều là một con một chiếc, chỉ vì bị người khác ăn phải đi một nửa vào bụng.

Lão Sơn Đông nói:

- Đúng vậy.

Vương đại tiểu thư hỏi:

- Còn một nửa tòa bảo tháp đi đâu?

Lão Sơn Đông nói:

- Sập rồi.

Vương đại tiểu thư hỏi:

- Làm sao sập?

Lão Sơn Đông nói:

- Bởi vì nó quá cao.

Ánh mắt lão trong đêm tối sáng rực lên, lão ta lại nói:

- Bảo tháp cũng giống như người ta, người ta bò lên càng cao chừng nào, không phải cũng dễ té xuống hay sao?

Đặng Định Hầu không hỏi gì nữa, trong lòng y cũng đang than thở, cái ý nghĩa của câu nói đó, không chừng không ai hiểu được nhiều như y.

Càng hiểu nhiều chừng nào, càng ít nói đi chừng đó.

Lão Sơn Đông nói:

- Tòa bảo tháp này vốn có mười ba tầng, nghe nói mất đi bảy tám năm mới xây lên xong.

Vương đại tiểu thư hỏi:

- Còn bây giờ?

Ánh mắt của Lão Sơn Đông lấp loáng, lão bỗng nói tiếp:

- Lúc bảy tầng phía trên bảo tháp sập xuống, phía dưới đang có rất nhiều người đang cúng tế quỳ lạy.

Vương đại tiểu thư thay đổi sắc mặt hỏi:

- Nếu vậy lúc bảo tháp sập xuống, chắc chết nhiều người lắm sao?

Lão Sơn Đông nói:

- Nghe nói cũng không nhiều, chỉ có mười ba người.

Bàn tay của Vương đại tiểu thư lạnh hẵn đi.

Lão Sơn Đông hững hờ nói:

- Một người đã chết oan uổng như vậy, oan hồn thế nào cũng không tiêu tan được, vì vậy mười ba người này, chính là mười ba cái hồn ma.

Một cơn gió thổi qua, Vương đại tiểu thư bất giác rùng mình lên.

Vương đại tiểu thư nói:

- Ông đừng nói nữa có được không?

Lão Sơn Đông nói:

- Được.

Lão vừa nói xong, trên tòa tháp bỗng có một ánh đèn bật lên, như một ánh đèn ma.

Vương đại tiểu thư ráng giữ hơi thở cho bình thường lại, cô hỏi lão Sơn Đông:

- Trên đó tại sao lại có người vậy?

Lão Sơn Đông hỏi lại:

- Sao cô biết trên đó nhất định có người?

Vương đại tiểu thư trừng mắt nhìn lão, nói:

- Ông đã bằng lòng không nói đến chuyện đó rồi mà.

Lão Sơn Đông cười cười nói:

- Ta nói gì?

Vương đại tiểu thư cắn môi, dậm chân một cái, nói:

- Bất kể đó là người hay quỷ, tôi cũng phải lên xem thử.

Cô đang chuẩn bị xông lên, Đặng Định Hầu đã níu cô lại, nói:

- Cô khỏi cần đi xem, tôi bảo đảm đó là người đấy, chỉ bất quá, người có lúc còn đáng sợ hơn quỷ.

Nghĩ đến cái người đó âm hiểm ác độc thế nào, Vương đại tiểu thư nhin không nổi, lại rùng mình lên lần nữa.

Thật tình cô cũng sợ lắm:

- Nhưng nếu tôi nhìn còn không dám nhìn, tại sao còn lại đây làm gì?

Đặng Định Hầu nói:

- Tự nhiên là chúng ta phải lại xem thử.

Vương đại tiểu thư hỏi:

- Ba người chúng ta đều lại?

Đặng Định Hầu lắc lắc đầu nói:

- Một mình ta lại xem, hai người ở lại đây.

Vương đại tiểu thư cơ hồ muốn la toáng cả lên, cô nói:

- Ở đây có gì đáng xem?

Đặng Định Hầu giải thích:

- Các người có thể ở đây xem xét động tĩnh dùm ta, nếu ta bị thất thế, ít nhất các người còn có thể tiếp ứng được với ta chút gì.

Vương đại tiểu thư nói:

- Nhưng mà tôi...

Đặng Định Hầu ngắt lời cô:

- Chắc cô không muốn ba người chúng ta cùng bị phát hiện, cùng bị hỏng cả một lượt chứ?

Vương đại tiểu thư chỉ còn cách im miệng, lúc không nói gì, dĩ nhiên cô lại đang cắn môi.

Lão Sơn Đông nói:

- Phía sau miếu sơn thần có một cây ngân hạnh, cũng gần bảo tháp lắm, chúng ta núp sau đó coi chừng dùm người.

Vương đại tiểu thư bỗng mở miệng ra hỏi:

- Không biết trên cây có quả hạnh không?

Lão Sơn Đông hỏi:

- Bây giờ cô tính ăn trái hạnh sao đây?

Vương đại tiểu thư nói:

- Tôi không tính ăn, chỉ bắt quá muốn nhét nó đầy vào miệng của ông.

x X x

Tuy bảo tháp chỉ còn có sáu tầng, xem ra vẫn còn cao lắm, càng lại gần, càng cảm thấy nó cao.

Có những người cũng giống vậy, phải nhất định lại gần họ, mới biết họ vĩ đại chừng nào.

Nếu đứng trên bảo tháp nhìn xuống, thì chắc không còn nhìn thấy gì cả, thậm chí ngay cả một điểm ánh sáng cũng không nhìn thấy.

Nguyên cả cái bóng của tòa sơn phong bao trùm lấy bảo tháp, trừ cái điểm sáng nhỏ bé đó, bốn bề tối mịt.

Tiếng gió lại càng đê trầm.

Trừ tiếng gió thì thào như than thở đó ra, tứ phía hoàn toàn chẳng nghe có tiếng động gì.

Động tác của Đặng Định Hầu rất nhẹ nhàng, y tin là dù con mèo, động tác cũng chưa chắc gì nhẹ nhàng linh xảo như vậy.

Bóng tối trùm kín người của y, y cũng tin rằng người trên bảo tháp dù có là quỷ cũng không thể phát hiện ra được mình.

Nhưng chính ngay lúc đó, trên tháp lại có người đang lạnh lùng nói:

- Tốt lắm, người đến đúng giờ lắm.

Đặng Định Hầu giật cả mình lên, y còn chưa biết chắc, người này đang nói chuyện với mình hay không.

Người đó lại nói tiếp:

- Người đã lại rồi, còn gì mà chân chừ không lên đây?

Đặng Định Hầu thở ra, lần này y đã biết chắc, người này đang nói chuyện với y.

Xem ra động tác của y tuy còn nhẹ nhàng hơn cả mèo, cảm giác người này còn tinh linh hơn cả chó.

Y uốn ngực, nắm chặt tay lại, ráng giữ cho giọng nói mình được bình tĩnh:

- Ta đã lại rồi, dĩ nhiên là phải lên.

Mỗi tầng bên ngoài đều có mái ngói cong cong đưa ra, lấy khinh công của Đặng Định Hầu, muốn nhảy lên từng tầng một, cũng không có gì là khó.

Nhưng y thà đi bằng cầu thang, y không muốn mình đang bay nhảy, bỗng có một lưỡi đao từ trong bóng tối đâm ra.

Y cũng không muốn bị người ta thò chân ra đá mình xuống, chết ở đây như một con chó ghê.

Y thà đi cầu thang.

Bất kể cầu thang ở đây có hẹp tới đâu, có tối tăm tới đâu, y vẫn thà đi cầu thang còn hơn.

Dù trong tháp có mai phục gì nữa, y cũng thà đi cầu thang.

Chỉ cần bàn chân của mình bước thực trên mặt đất, trong lòng của y cũng vững chắc như vậy.

Y đi từng bước một, thà đi chậm một chút, ít ra so với đi không bao giờ tới cũng còn tốt hơn.

Trong tháp không có mai phục, cũng không có người.

Bốn bề những lớp giấy bao bọc lấy cửa sổ đều bị rách nát tả tơi, gió thổi vào phạch phạch từng cơn.

Càng lên trên cao, gió càng lớn, tiếng gió càng ồn, trái tim của Đặng Định Hầu càng đập nhanh.

Trong tháp không có mai phục, phải chăng bởi vì toàn bộ lực lượng đều tập trung ở trên đỉnh tháp?

Nếu đã biết y lên tới đỉnh là khó mà xuống lại, tại sao còn phí bao nhiêu đó chuyện làm gì?

Bàn tay của Đặng Định Hầu lạnh ngắt, lòng bàn tay mồ hôi rịn ra, thậm chí ngay cả chót mũi của y cũng có mồ hôi chảy xuống.

Đây không phải là vì y đang sợ, mà vì y đang khẩn trương.

Hung thủ rốt cuộc là ai?

Gian tế rốt cuộc là ai?

Cái bí mật ấy trong phút chốc sẽ bị phơi bày ra, đến giờ phút này, còn ai không khẩn trương?

Trên đỉnh tháp dĩ nhiên là có người.

Một ngọn đèn, hai người.

- - - o O o - - -